

LA TORRE (fragment)

Els arbres s'alçaven al llarg del passeig marítim com sentinelles amb armadures d'escorça i llances de fulles llargues, desplegats en silencioses fileres tot contemplant la sortida del sol. L'únic espectador d'aquella preciosa escena matinal era un noi solitari els ulls anhelosos del qual es desplaçaven des de la sorra de la platja fins a l'horitzó, allà on un veler salpava sota un cel clar i es dirigia a un horitzó incert. Malauradament, a l'escena hi faltava la piuladissa dels ocells, el vent dispersant-se en milers de xiuxiueigs entre les branques i el so del vaivé de les ones escumoses a la vora del mar. Era un quadre bonic, però només era un quadre. I l'espectador era en Todd, que no havia vist mai el mar. Aquella pintura que penjava d'una de les parets del saló de jocs de l'orfenat era la seva preferida.

En aquella època era un nen tímid, reservat i temorenc, i solia seure's al costat del quadre durant les estones d'esbarjo. La seva vida fins llavors era un misteri. Viure amb un buit a la memòria no era fàcil. Havia aparegut del no-res una nit plujosa de tardor, desorientat i xop a la porxada d'un hospital. No recordava absolutament res, ni qui era, ni el seu nom, ni d'on venia. Romania callat i ningú no va saber aclarir si havia tingut un accident o si l'havien abandonat. Tenia un trauc profund a la cella i la ment completament en blanc. Havia patit un fort impacte al cap, motiu pel qual hauria perdut la memòria.

Quatre anys i mig després d'estar vivint en un petit orfenat d'Anglaterra, en Todd va trobar una família d'acollida. Es tractava d'un home de mitjana edat, d'ulls sortits i bigoti espès. Es deia Néstor, que no era una persona de gaires paraules. En veure'l per primera vegada, l'home no va fer cap gest d'emoció, més aviat es va limitar a esbossar un somriure una mica forçat i seguidament va encasellar el rostre en una expressió impertorbable. La nova llar del jove va passar a ser una caseta situada al capdamunt d'un turó als afores de Chester, al comtat de Cheshire, al nord-est d'Anglaterra. En Todd no va fer cap pregunta quan va veure l'aspecte atrotinat de la casa. Ja n'havia tingut prou amb la resposta lacònica i brusca d'en Néstor en demanar-li quan podria conèixer la seva nova mare. «No en tindràs, de mare», havia dit l'home. Allò l'havia deixat completament trencat per dins. Milers de vegades havia desitjat amb unes ànsies incommensurables tenir una família de veritat, amb una mare somrient, un pare afectuós i, sovint, germans i germanes amb qui jugar... Tanmateix, en Néstor havia ensorrat aquella esperança per sempre més.

En Todd va intentar afrontar la situació tant bé com va poder. La seva nova habitació era molt petita, ocupada només per un llit i un armari, i les parets eren d'un color gris i apagat que li ensopia l'ànima. Però el pitjor de tot era que en Néstor li va prohibir sortir d'allà durant el dia. Des de la finestra enreixada

s'albiraven els edificis més alts de la ciutat, els parcs, l'escola, la teulada ataronjada de l'orfenat, els museus, el campanar i també la fira a la gran esplanada de sorra.

Una de les primeres nits que passava allà, en Néstor el va anar a buscar a l'habitació i el va fer pujar al cotxe. Va conduir callat i pensarós fins a la fira. Quan hi van arribar, en Todd no s'ho podia creure. El pare el duia a la fira, un lloc amb instal·lacions recreatives, tómboles, barraques de tir i botigues de joguines. També hi havia un parc d'atraccions i personatges de circ passejant per tot arreu. Es respirava un agradable ambient festiu, i li encantava veure tots aquells nens i nenes riallers que corrien amunt i avall.

Encantat amb la idea de passar-s'ho bé, de muntar totes les atraccions que pogués i de visitar totes les tómboles que hi havia, no es va adonar que en Néstor el guiava cap a un barracó petit i poc il·luminat. El va fer entrar a dins, va obrir un armariet i es va canviar de roba.

—Que no anem a les atraccions? —Va preguntar el nen una mica desconcertat. El fet que l'home s'estigués posant una túnica fosca i llarga i una armilla estrafolària el tenia intrigat.

—No —va respondre secament—. Jo hi vinc a treballar, aquí. No perquè t'hi diverteixis.

—A treballar?

En Néstor es va desenganxar el bigoti, que en realitat era un adhesiu, i es va col·locar un turbant al cap. Després, a davant d'un mirallet, es va fer la línia negra als ulls i es va empolverar les galtes amb una pols blanca. Anava ben afaitat, i la indumentària li atorgava un cert aire hindú. En acabat, es va girar cap a ell, sorrut.

—Sí, a treballar, Todd, i tu ets el meu ajudant. O sigui que oblida't de les atraccions i para atenció al que t'explicaré —va dir tot ajupint-se—. Em dedico a fer jocs de mans, és la meva professió. Deixa que sigui jo qui atregui els clients, d'acord? Tu només t'has d'encarregar de buidar-los les butxaques.

El jove no ho va acabar d'entendre. En Néstor va esbufegar amb irritació. Tenia poca paciència i parlava amb un to que era de tot menys simpàtic. I el seu alè podia a alcohol.

—Vull que robis tot el que puguis dels clients i passavolants que s'aturen a la meva paradeta, ho entens? Fes-ho molt dissimuladament. Entesos? —Va afegir en veure que en aquella carona s'hi reflectia una perplexitat preocupant.

El noieta va assentir amb el cap enèrgicament i en Néstor es va aixecar. Sense afegir res més el va fer sortir a fora amb una empenta. A continuació, van anar fins a una parada on ell es va col·locar darrere un taulell de fusta i va treure uns quants accessoris estrambòtics. La parada era una de les barraquetes llampants situades als carrerons de la fira, adornada amb fanalets de colors i banderetes. La gentada passava per allà i s'aturava si l'interessava allò que veia. Alguns hi paraven més atenció que d'altres, i després continuaven passejant. N'hi havia molts que es jugaven diners a les barraques de tir o a les tómboles, i les tendes de les endevines

que llegien les línies de les mans o les cartes del tarot també eren força concorregudes.

En Néstor, o més aviat el tafurer que era de professió, actuava aquella nit. Feia diversos trucs de cartes sota el focus de llum que il·luminava el taulell, i en Todd l'observava una mica allunyat, fos entre la multitud com un espectador més. El mirava atentament, intentant copsar el moviment rapidíssim dels seus dits avesats a les maniobres amb cartes, la manipulació de les quals es convertia en una autèntica exhibició. S'havia de reconèixer que tenia habilitat i posseïa l'innat do d'atreure el públic. En poca estona, un grup petit de gent s'havia reunit davant seu. La majoria només mirava, però alguns desafiaven la sort amb els jocs que ell proposava. Al començament la fortuna els somreia, però després el resultat acabava sent-los desfavorable i se n'anaven amb menys diners que quan havien vingut. El tafurer feia ballar les cartes de manera àgil i impredecible, enginyosa i hàbil, amb una destresa que en Todd mai no s'hauria imaginat que pogués tenir. I mentrestant, l'audiència quedava absorta i es divertia tot fent comentaris i apostant.

—Qui més vol temptar la sort? —Preguntava l'home amb un somriure que també formava part de la disfressa—. Vostè, senyor? O potser vostè, la senyoreta del vestit florejat?

La dona es va sentir al·ludida i va declinar l'oferta amb un gest tímid. En Néstor, sense aturar els jocs de mans, va seguir buscant una víctima entre els espectadors. Al cap de poc, un home es va aventurar a provar sort i aviat tothom va estar pendent de la nova partida. La mirada del jugador, com totes les del públic, va quedar atrapada en el nou joc enrevessat que presentava en Néstor. I llavors en Todd va entrar en escena per primer cop. Havia d'interpretar un paper relativament fàcil, però també arriscat. Van passar minuts abans no es va atrevir a fer el primer moviment. La víctima va ser una velleta solitària que s'aguantava amb un bastó. Estava dreta, gairebé hipnotitzada observant el tafurer i el jugador, i no es va adonar que una maneta petita i ràpida com un ratolinet se li colava a la bossa de mà. El seu moneder no contenia una fortuna gaire envejable, però va ser el primer robatori que va cometre el petit i l'ingenu d'en Todd.

Aquella nit, quan la fira es va quedar sense visitants a altes hores de la matinada, van tornar a casa i en Néstor el va felicitar pel seu primer botí: unes quantes monedes, un petit feix de bitllets i dues carteres. Se'n va anar a dormir amb un entusiasme estrany i un rebombori al cap de sensacions contradictòries. Sabia que el que feia amb en Néstor no estava bé. Si alguna cosa havia après durant la seva estada a l'orfenat havia estat a distingir què estava bé i què no. Era un nen, sí, però era plenament conscient que enganyar la gent i robar-li els diners no estava gens bé. Tot plegat es tractava d'un joc brut que va resultar repetir-se dia rere dia i no s'acabava mai.

En Néstor sabia com enredar la gent. Els atreia amb un ham ple de possibilitats i proves desafiantes i acabava buidant-los les butxaques amb jocs fraudulents i

enganyosos. Mentrestant, en Todd feia el que podia per aconseguir diners o objectes de valor dels espectadors sense ser vist, cada vegada amb una estratagema diferent. I així era com s'havia de guanyar la vida. I així va ser com va acabar convertint-se en una ombra fugissera, un lladregot fantasma... En poc temps els seus trucs eren gairebé tan enginyosos i sofisticats com les maniobres de cartes fraudulentos del seu pare adoptiu. No era infal·lible, perquè més d'un cop el van enxampar, però llavors s'escapava corrent i s'esmunyia ràpidament entre la multitud. No l'atrapaven mai.

Un vespre, mentre en Néstor treballava, en Todd es va dirigir cap a la tenda de la Xiaoling, una endevina que solia estar dues parades més avall. L'hi tornava un llibre que ella li havia deixat feia unes setmanes, *L'illa del tresor* de Robert Louis Stevenson. Era bona dona, tot i que una mica excèntrica, i el seu establiment feia olor de mel dolça i espècies de bosc. La va trobar, com sempre, darrere la seva tauleta, entre vel·ls i cortines vaporoses que penjaven del sostre del barracó. La decoració intentava transportar l'estança als indrets remots i exòtics de la Xina medieval. En veure'l a la porta, la Xiaoling el va convidar a entrar amb un gran somriure.

—Ah, Todd, ets tu.

La pell blanca contrastava amb la foscor dels seus cabells llargs i trenats. Lluïa uns llavis vermells somrients i una túnica tradicional xinesa jaspiada en blau, verd i daurat. Portava unes vetes llargues i brillants a les mànigues, i un penjoll porpra cenyit al coll. A l'estança hi havia un ordre impecable, i la tènue il·luminació li conferia un toc místic.

—Et torno el llibre—va dir ell.

—Gràcies, però ja et vaig dir que te'l podies quedar—va respondre amb un marcat accent asiàtic—. Pots deixar-lo allà amb els altres.

Ell va creuar l'estança i va endreçar l'exemplar dins d'una caixa de cartró entaforada entre teles i tapissos brodats. Quan es va girar, va trobar la dona dreta mirant-lo fixament. La seva mirada tenia quelcom d'inquietant que li va fer eriçar els pèls de la nuca.

—Cada dia que et veig et fas més gran—va dir—. I que n'estàs, d'espavilat! Quants anys tens ara?

—Gairebé tretze.

—Tretze...—Va repetir ella com un eco, tornant a asseure's davant del taulell on hi tenia una baralla del tarot escampada. Va semblar que reia per alguna cosa que només ella podia entendre i després li va dedicar una mirada llarga i encuriosida. En Todd es va estremir. Aquells ulls ametllats el van escrutar tan detingudament que va tenir la sensació que li travessaven la pell i li escodrinyaven fins a l'últim racó de l'ànima.

—Hi ha alguna cosa que em vulguis preguntar?—Va demanar la dona. Ell no va saber què contestar—. Apa, no siguis vergonyós. Potser les meves cartes t'ho sabran respondre.

La Xiaoling va passar les mans blanques d'ungles llimades en forma de punxa pels reversos de les cartes que omplien el taulell. Totes estaven de cara avall. Ell, dubitatiu, no es va moure d'on era.

—És que... No tinc diners.

—No te n'he pas demanat —va dir una mica burleta—. El destí no hi entén, de diners. Com tampoc les preguntes que et bullen a la ment.

Va aturar la mà en una carta, però no la va girar. Va aixecar la mirada i va fitar el jove indecís que li començava a suar el front.

—I bé, quina és la teva pregunta?

Parlava amb dolçor, però a ell li va entrar de sobte un malestar angoixant. No volia verbalitzar els seus temors més profunds ni les seves pors irracionals. La Xiaoling no li treia els ulls de sobre, retenint-lo només amb la força hipnòtica de la mirada. Però en Todd va decidir trencar l'encís i buscar una excusa.

—Ho sento, me n'he d'anar. Al pare no li agrada que m'entretregui massa.

Va travessar l'estança amb quatre passes i se'n va anar sense esperar que la dona contestés. L'endevina es va quedar asseguda on era. En obrir-se la porta, una ràfega de vent va irrompre a l'estança i va fer volar les cartes cap a terra. Totes menys la que retenia sota el palmell. Uns instants després, quan el noi ja havia marxat, la va girar i una expressió enigmàtica va creuar el seu el rostre empolvorat.

En sortir a fora, la fredor tallant de l'aire va colpejar en Todd, que va quedar glaçat. La neu s'apoderava de la fira a mesura que un desembre cruel s'anava instal·lant a Chester. La gent anava abrigada i només els més atrevits pujaven a les atraccions desafiant el fred. Amb pas ràpid va travessar els carrerons del parc i es vaig dirigir cap a la parada d'en Néstor intentant oblidar la conversa amb l'endevina. Tenia preguntes, moltes preguntes sense resposta relacionades amb el seu passat misteriós, però encara no estava preparat per descobrir la veritat, si és que de debò algú la hi podia revelar.

Mentre caminava va distingir de lluny dos agents de policia que es dirigien cap a ell amb determinació. Va continuar caminant amb lleugera rapidesa, però quan es van creuar el van fer aturar. Els acompanyava un home panxut i molt enrabiat.

—És ell? —Va demanar un dels agents a l'home panxut.

—Sí, sí, sí, és ell! —Va confirmar-los amb el rostre suat i enrogit—. És el marrec que m'ha robat el rellotge de mà!

En Todd va empassar-se saliva mentre intentava dissimular el tremolor de cames.

—Buida't les butxaques, noi —va ordenar-li l'altre agent de manera imperativa.

—Jo no...

—Fes el que et diuen! —Va bramar l'home panxut, que estava realment colèric.

No va tenir cap més remei que obeir; l'acabaven de deixar sense escapatòria. De manera que es va ficar les mans a les butxaques dels pantalons, va engrapar tot el que hi tenia i ho va ensenyar als agents amb el front amarat de suor. Entre les monedes, les carteres i els braçalets hi brillava el rellotge del panxut a qui havia robat no feia ni una hora. El primer agent que havia parlat li ho va prendre tot de les mans, va retornar el rellotge a l'home enfollit i li va dir que se l'havien d'endur. En Todd es va quedar tan parat que no va saber com reaccionar. Va tenir por de veritat i les llàgrimes li van saltar dels ulls. Va dir als agents que necessitava aquells diners per menjar i viure i, desesperat, els va demanar que el portessin amb el seu pare. Finalment, els va acabar guiant fins a la parada d'en Néstor tot esperant que ell se'n faria càrrec, que respondria pels actes del seu fill.

Quan en Néstor el va veure amb els dos agents, es va quedar petrificat, pàl·lid com la cera i amb uns ulls exageradament oberts, però va saber dissimular molt bé.

—Senyor, hem enxampat el seu fill robant —van dir-li els agents—, i ens consta que no és la primera vegada que comet aquesta mena de delictes.

—No és pas el meu fill —va replicar, mordaç, davant la mirada interrogativa de l'agent—. No el conec ni l'he vist mai. Emporteu-vos aquest lladregot.

Es va fer un silenci tan dur que va perforar els timpans d'en Todd. En Néstor li aguantava la mirada sense parpellejar, sense mostrar cap emoció tret de la vergonya i el menyspreu que sentia per ell, i va notar com les seves últimes paraules se li clavaven al cor com ganivets esmolats. Els agents es van mostrar desconcertats amb la situació. En Todd tenia unes ganes irreprimibles de plorar, però es va omplir de valor i va reaccionar a temps. Abans que un dels agents li engrapés el braç per endur-se'l, va arrencar a córrer com un esperitat a través de la multitud. Sentia crits, eixordadissa, el vent que li xiulava a les orelles... I no es va aturar, no va mirar enrere fins que va ser molt lluny de la fira i ja ningú no el perseguia. Va travessar el bosc a corre-cuita, sota la mirada enfosquida del cel sense estrelles i amb el vent glaçat congelant-li les llàgrimes a les galtes.

Va arribar fins a la ciutat i es va aturar, panteixant, al portal d'una casa que semblava deshabitada. Un fanal il·luminava el carreró silenciós i permetia veure un forat a una paret prima de maons. S'hi va esmunyir abans que algú el veiés i va entrar en un garatge fosc. Es va arraulir entre unes mantes polsoses i no va poder respirar tranquil fins a altes hores de la matinada, quan va creure que ja devien haver deixat de buscar-lo.

El va despertar la llum pàl·lida del sol que emergia del cel mig ennuvolat. Una tos seca va retronar als pulmons d'en Todd, enfredorit i tremolós, que es regirava entre les mantes rasposes. Va mantenir allunyats de la seva ment els fets de la nit anterior. No volia vessar cap llàgrima per un home a qui havia anomenat pare durant tres anys i després se l'havia espolsat de sobre com un gos ple de puces. A

fora, les botigues i els petits comerços començaven a obrir persianes, i els més matiners ja creuaven els carrers enfarinats. L'activitat a Chester es posava en marxa.

Era el moment d'anar-se'n. Entumit, va posar-se dempeus. Tenia mocs i no parava d'estossegar. Es va abrigar bé amb les mantes i va buscar objectes que li poguessin fer servei. Afortunadament, va trobar una motxilla i la va anar carregant. Aquell garatge era com una petita mina d'or, i va agrair a l'antic propietari per haver-li deixat tants regals i coses útils com ara llumins, llaunes de conserva, fruits secs, un ganivet, una llanterna, un mapa, i fins i tot un grapat de monedes amagades en un calaixó. Va enrotllar una de les mantes i la va ficar a la motxilla per si de cas passava fred. En acabat, va sortir a l'exterior. Aleshores, abans de creuar un carrer, es va parar davant d'un semàfor en vermell. A la seva dreta hi havia un vell d'aspecte deixat que no va fer cas de la senyal i es va disposar a creuar el carrer.

—Eh! Ara no pot passar, senyor! —Va advertir-lo en Todd sense saber ben bé perquè ho feia. L'ancià caminava mig encorbat i, per la pinta que feia, era un vagabund. Carretejava un maletí vell i gastat de color de gos com fuig que feia cara de pesar molt.

El vell es va aturar abans de posar un peu a l'asfalt i es va tombar cap a ell amb expressió atònita.

—Que parles amb mi, potser? —Va preguntar amb veu rogallosa i amb uns ulls desmesuradament oberts.

—Sí —va respondre en Todd—. No pot creuar el carrer, el semàfor està en vermell. Espera que es posi verd per travessar.

L'expressió del rostre apergaminat de l'ancià va passar de la perplexitat al pànic. Va recular unes passes enrere, es va acostar al noi amb més rapidesa del que una persona de la seva edat podria mostrar i es va quedar a escassos centímetres d'en Todd.

—Em veus? —Va preguntar el vell molt fluixet, gairebé a cau d'orella i perceptiblement nerviós—. Pots veure'm? M'estàs veient ara mateix, aquí, davant teu?

—S-sí —va vacil·lar ell, desconcertat—. Sí que el veig. Però per què ho pregunta?

—Doncs... —Va començar a contestar sense treure-li els ulls de sobre—. Perquè... No em pot veure ni sentir ningú. Sóc invisible per a tothom. Però pel que es veu, per a tu no.

—Això no és pas veritat.

—És clar que és veritat —va exclamar l'ancià una mica irritat—. No et prenc el pèl. Precisament és a tu, a qui estava buscant. L'única persona que em pot veure i sentir. Els meus pressentiments no fallen mai.

—Sí, és clar... Deu ser com una mena de fantasma, oi? —Va dir sarcàsticament.

—Sí! Just a la fusta.

—Fa broma? Els fantasmes no exist...

Abans que en Todd pogués acabar la frase, el vell se li va tirar al damunt i li va posar una mà sobre la boca. Per sorpresa seva, la mà de l'ancià no tenia un tacte normal. Era freda i suau com una brisa glaçada. La sensació que va tenir va ser com si algú li acostés un bloc de gel als llavis però no l'arribés a tocar. La mà del vell tenia aquesta mena de tacte. Ara que el tenia tan a prop, el noi el veia perfectament sota la llum creixent del matí. Tenia la cara estreta i angulosa, plena d'arrugues i amb una mica de barba blanquinosa. Sota la boina hi naixien uns cabells espellifats del color del gebre, la seva pell estava pintada de la pal·lidesa hivernal, i els ulls, gairebé platejats, eren com dues llunes plenes amb la pupil·la negra estampada al mig. Fins i tot li va semblar que, a contrallum, tot ell era lleugerament transparent. Potser, en el fons, sí que era un fantasma.

—No ho diguis ni en broma, això —va xiuxiuejar mentre se'n separava una mica, mirant a banda i banda per si algú l'havia sentit—. No és pas veritat.

En Todd va fer cara de pànic en veure'l dret davant seu: el sol no li projectava ombra i les seves botes no deixaven petjades a la neu del carrer.

—Ets... —Va quequejar atònit—. Un fantasma de veritat?

—Perdona, com dius? —Va preguntar una dona baixeta i rabassuda que s'esperava al seu costat per travessar el carrer. Tenia una cella aixecada i el mirava amb incredulitat. L'havia sentit parlant sol.

—No res, senyora —va contestar abaixant el cap, avergonyit.

La dona li va dedicar una mirada irritada i, quan el semàfor es va posar verd, va travessar el carrer amb aires de suficiència. En Todd no es va moure.

—Ho veus? —Va fer l'ancià amb una rialleta sorneguera—. Ells no em veuen. Només tu.

—I com pot ser, això? Per què només jo?

—La veritat és que jo tampoc no ho entenc, noiet.

—Però vostè abans ha dit que m'estava buscant, no?

—Sí, deixa'm que em presenti com cal —va dir el vell traient-se la boina i posant-se la al pit. Va fer una lleu inclinació de cap—. Em dic Pròsper Blackwood, encantat de conèixer-te...

—Todd —va respondre ell encaixant la mà educadament, però experimentant un fred estrany—. Igualment, senyor.

—No em parlis de senyor ni de vostè —va replicar en Pròsper en indicar-li que travessessin el carrer mentre el semàfor encara era verd—. D'ara endavant sóc el teu amic.

En arribar a la vorera van continuar caminant junts al llarg del passeig. En Todd anava carregat amb la motxilla, i en Pròsper caminava prou lleugerament al seu costat amb aire despreocupat. Duia el maletí gastat en una mà com si no pesés gens ni mica.

—I cap a on et dirigies, si es pot saber? —Va preguntar el vell.

—Cap enlloc —va respondre fluixet—. No tinc on anar... No tinc casa i no tinc pares.

—Ah, no? —Va fer—. Vaja, em sap greu. Bé, doncs si més no, ara tens un acompanyant.

—M'acompanyaràs? —Se li va il·luminar el rostre.

—Oh, i tant! Ja ho crec —va riure—. No et pensis pas que et desempallegaràs de mi tan fàcilment.

En Todd també va riure. En aquell moment es van creuar amb una parella que es va quedar mirant el noi sense saber amb qui parlava. Quan van ser prou lluny d'ells, va començar a tenir tot de preguntes per a l'ancià.

—Però... Si ets un fantasma de debò, com és que em pots tocar? Vull dir... —Es va adonar que quan parlava en veu alta sobre aquell tema sonava a ximpleria—. Els fantasmes no podeu tocar, no? No representa que sou... Transparents?

En Pròsper es va aturar amb un somriure murri als llavis i llavors es va asseure en un banc que hi havia en una placeta deserta. Va deixar el maletí al seu costat i va indicar a en Todd que s'unís a ell.

—La segona llei dels fantasmes diu que...

—Segona llei dels fantasmes? —El va interrompre en Todd mentre se li escapava el riure.

—Deixa'm que t'ho expliqui primer i després te'n podràs riure el que vulguis, d'acord? —Va fer en Pròsper sense enfadar-se de debò—. La segona llei dels fantasmes diu que podem exercir cert contacte físic sobre els mortals, però només el necessari i mai no més del compte. Ells no poden sospitar mai d'una presència incorporària a prop seu. Mai. Tenim absolutament prohibit parlar i interactuar amb ells.

—Però tu abans m'has tocat i ara estem parlant i...

—Tu ets un cas a part, Todd.

—I per què?

—I per què fas tantes preguntes? —Es va aixecar del banc de cop i volta—. Tens gana?

Es disposava a caminar cap a una botiga de queviures que hi havia a l'altra banda del carrer. La venedora, que tot just estava obrint, va veure en Todd acostant-s'hi molt decidit a darrere d'un fantasma que ella no podia veure. A dins, ell es va aturar davant d'un dels mostradors on hi havia uns entrepans de pernil i formatge que feien molt bona pinta. Se li va fer la boca aigua de seguida.

—No porto gaires diners —va remugar en veu molt baixa i gairebé tapant-se la boca.

—Jo sí, no pateixis —va respondre en Pròsper allargant-li unes monedes que acabava de fer aparèixer del no-res—. Té, a tu et faran més servei.

—No vols res, tu?

—Si una cosa has d'aprendre dels fantasmes és que no ens cal menjar ni beure. Ni respirar ni dormir —va replicar tot fent-li l'ullet—. Apa, com més triguis a comprar l'entrepà més gana passaran els teus budells.

En Todd va pagar l'entrepà i una ampolleta d'aigua i se'n va anar al banc de la placeta amb en Pròsper al costat. El sol maldava per foradar els núvols i escalfar ni que fos una mica aquell tros de ciutat. Cotxes i vianants passaven pels carrers, que es tornaven més sorollosos a mesura que avançava el matí. Després d'acabar-se l'entrepà, en Todd va travessar una part de Chester a peu amb l'agradable companyia d'en Pròsper, sense cap rumb concret. Seguien el curs del riu i aprofitaven per gaudir de les boniques vistes de la ciutat.

En Pròsper xerrava pels descosits; va resultar ser entranyable, rialler, bondadós i el tractava amb la calidesa d'un pare. Era un acompanyant d'allò més excèntric, i això el feia únic. I el noi, encara que s'ho guardés per a ell, va estar molt agraït que l'acompanyés després d'escapar-se de casa. La seva vida havia experimentat molts canvis, massa disgustos i poques alegries. Que se li aparegués un fantasma i volgués ser amic seu, per molt surrealista que fos, el va animar a tirar endavant. Junts formaven una parella estranya però ben avinguda, i allò era el que comptava.

Tot caminant, quan van ser als afores de la ciutat, en Todd va llançar una mirada enrere. A la llunyania va distingir l'esplanada de sorra on hi havia ubicada la fira a la qual havia anat cada dia des que en Néstor el va acollir. En Pròsper estava tan distret i absort en la seva xerrameca incansable que no es va adonar del moment fugaç en què el noi es va acomiadar de Chester. Més enllà del centre urbà hi havia carreteres llargues i prats i camps de conreu. Amb l'ajuda del mapa d'en Todd, que abastava tot el comtat de Cheshire, van traçar una ruta a través de camins rurals, arrecerats del fred per dins del bosc. De tant en tant hi havia esplanades i clarianes per on es veia el cel de color de cendra.

Quan per fi en Pròsper va fer descansar la llengua i va haver acabat d'explicar anècdotes sobre els seus viatges a l'estranger de quan era viu, en Todd el va bombardejar amb preguntes sobre temes que l'inquietaven una mica.

—I així—preguntava—, això és el que hi ha a l'altra vida?

El fantasma es va arronsar d'espatlles i va aixecar la vista enlaire, allà on s'ajuntava el brançam dels arbres d'una banda i de l'altra del camí.

—Es podria dir que sí—va ser la resposta—. Una eternitat que s'allarga cada dia que passa. El temps deixa d'importar-te i aprens a mesurar els minuts com si fossin dies, mesos, anys...

Va fer una pausa en què va semblar que se submergia en els seus pensaments, capficat. Però al noi no se li havien acabat les preguntes.

—Fa mal, morir?—Va voler saber, neguitejat.

—Ni te n'adones—va respondre amb una rialla amarga—. És més ràpid que si te n'anessis a dormir.

Malgrat el terror que li provocava, en Todd va pensar en els seus pares de debò i va intentar evocar, sense èxit, el moment en què tot va canviar. Només sabia que havia passat de nit. L'única possibilitat que se li acudia era que haguessin tingut un accident, però per més que fes memòria no aconseguia recordar què havia passat en realitat.

—Quina és la primera llei dels fantasmes? —Va demanar de cop i volta.

En Pròsper, sobtat per aquella pregunta, va inspirar aire malgrat que no necessitava respirar.

—La que ens prohibeix trepitjar de nou la terra on vam posar els peus quan érem vius.

—De debò? Així... No pots anar a cap lloc on vas estar quan eres viu? En cap de les ciutats que vas visitar en els teus viatges? —En Todd ho va tornar a demanar per si ho havia entès bé.

En Pròsper va assentir, però a la seva veu hi havia tanta llàstima i tant desconsol que al noi li van entrar ganes d'abraçar-lo.

—I què passa quan els trepitges? —Va voler saber, intrigat.

—Que desapareixes —va contestar ell—. No és instantani, però acabes desapareixent de la capa de la terra com si mai no haguessis existit, i tot per incomplir aquesta maleïda llei absurda...

En Todd va quedar pensatiu.

—I qui ha dit que ha de ser així? Vull dir... Qui ha fet aquestes lleis?

En Pròsper va aixecar un dit i va assenyalar el cel.

—Es veu que al De Dalt li agrada fer manaments... —Va remugar.

Més tard, la sort els va somriure. Van trobar una masia deshabitada just a la frontera de Chester i se'n van apoderar per passar-hi la nit. En Todd va aplegar fusta i va encendre l'estufa d'una de les habitacions. Es va abrigar amb la manta que s'havia endut del garatge polsós. La masia semblava abandonada des de feia anys i hi havia bigues corcades i teranyines flotants al sostre. El fantasma no en tenia necessitat, però en Todd es va menjar per sopar una de les llaunes de conserva que duia i alguns fruits secs. En acabat, es va cargolar sota la manta. Al cap d'una estona, en Pròsper es va acostar al maletí i el va obrir amb parsimònia. A la llum de les flames, en Todd el va veure inspeccionant detingudament el que guardava a l'interior, i de cop va retirar la mà amb un objecte petit i rel·luent. Va deixar el maletí a terra i va deixar que el foc il·luminés l'objecte.

—Una clau? —Va preguntar en Todd.

L'ancià va assentir. Va fer-la ballar uns moments entre els seus dits llargs i ossuts, mig transparents, i després la hi va passar perquè l'examinés de prop.

—Ha pertangut a la meua família durant més d'un segle.

—De veritat? —en Todd estava impressionat. Aquella clau tenia l'aspecte de ser verdaderament antiga—. I què obre?

En Pròsper va emetre unes rialletes greus que en el silenci de l'habitació van sonar una mica sinistres. Als seus ulls argentats hi va guspirejar un bri d'orgull.

—Un gran tresor.

—Un tresor? —va obrir els ulls de sobte. La cosa es posava interessant.

—Sí, menut. El tresor més gran que ha existit mai.

—Vaja... —El noi va posar cara d'estupefacció—. I dius que és de la teva família?

—Sí —va respondre'l l'ancià fitant-lo directament als ulls—. Imagina't un tresor de llegenda amb les meravelles més increïbles que puguin existir, amb les joies més precioses mai vistes juntes i amb muntanyes de riqueses que ni els palaus més majestuosos no podrien arribar a albergar mai —va fer una pausa dramàtica en què es va quedar amb els braços enlairats—. Doncs ara multiplica-ho per deu mil.

En Todd es va quedar bocabadat.

—No sé multiplicar... —Va mussitar amb una mitja rialla.

—Per les calces del Senyor! Bé, és igual —va fer en Pròsper sense donar-hi importància—. El cas és que és el tresor dels tresors. Mai n'ha existit cap d'igual. Molts han cregut que eren rumors, velles enraonies. D'altres afirmen falsament haver-lo vist. Tanmateix, et diré una cosa tan certa com tu i com jo: els reis n'han tingut enveja i els imperis s'han barallat per conquerir-lo, però aquesta fortuna en majúscula sempre ha pertangut a la família Blackwood.

La passió amb què parlava era encomanadissa.

—Voldràs que te l'ensenyi algun dia? —Va preguntar aleshores el fantasma, més que entusiasmada—. Només necessitem la clau per fer-hi una visita.

Els ulls d'en Todd li van transmetre una profunda admiració i unes ànsies irrefrenables.

—M'encantaria —va admetre.

—Genial! —Va exclamar picant de mans sense fer soroll—. Però ara, anem a dormir.

[...]